

Warszawa, 30 września 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

Moif 3/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 26993.

Kl. 21 g, 31/01.

Państwowe Zakłady Tele- i Radjotechniczne w Warszawie*)
(Warszawa, Polska).

Sposób łączenia magnesu z pozostałą częścią obwodu magnetycznego.

Zgłoszono 29 lipca 1936 r.

Udzielono 29 lipca 1938 r.

Wynalazek dotyczy taniego i praktycznego łączenia magnesu z pozostałą częścią obwodu magnetycznego, którą najczęściej stanowią nabiegunniki. Dotychczas łączenie takie wykonywano przez styk, przy czym dla ustalenia tego styku i wywarcia odpowiedniego docisku używano śrub, nitów lub podobnych łączników. Wiercenie, a szczególnie gwintowanie otworów w magnesach, wykonanych zwykle z materiału nader twardego, nastręcza trudności produkcyjne. Przy stosowaniu najnowszych stopów wysokomagnetycznych, np. $Al - Ni$ lub $Al - Ni - Co$, te trudności wzrosły jeszcze bardziej, gdyż magnesy z tych stopów są wykonywane wyłącznie w

postaci odlewów, a zatem winny posiadać możliwie proste kształty geometryczne i jak najmniej otworów; o gwintowaniu otworów w tych stopach nie może w ogóle być mowy ze względu na ich twardość.

Sposób łączenia magnesu z pozostałą częścią obwodu magnetycznego według wynalazku usuwa te trudności.

Wynalazek polega na użyciu jako łącznika odpowiedniego pod względem mechanicznej wytrzymałości stopu lutowniczego o temperaturze topnienia niższej od tej, jaka mogłaby wpłynąć szkodliwie na własności magnetyczne magnesu. Aby nie powiększać oporności drogi magnetycznej przez umieszczanie warstwy stopu

*) Właścicielka patentu oświadczyła, że wynalazcą jest inż. Romuald Wakar.

lutowniczego między magnesem i nabiegunkami, jakby się to przy zwykłym lutowaniu czyniło, stop lutowniczy można wprowadzać tylko na obwodzie powierzchni stykowych magnesu i nabiegunków. Wskazane jest przy tym umieszczenie stopu lutowniczego we wgłębieniu pomiędzy lutowanymi częściami. Wgłębienie można uzyskać w dowolny odpowiedni sposób, np. przez nadanie odpowiedniego kształtu formie do odlewania magnesu lub też przez zeszlifowanie na obwodzie powierzchni stykowych, bądź krawędzi magnesu, bądź krawędzi nabiegunków, bądź i magnesu i nabiegunków, względnie wykonanie nabiegunków tak, by ich powierzchnie przylegające do magnesu były większe lub mniejsze od powierzchni stykowych magnesu. Otrzymane w ten sposób wgłębienia zalewa się stopem lutowniczym. Zarówno wgłębienie jak i stop lutowniczy można rozmieścić wzdłuż całego obwodu powierzchni stykowej lub też jego części.

Tytułem przykładu podano na rysunku układ magnetyczny głośnika wolnodrgającego, do wyrobu którego został użyty stop wysokomagnetyczny $Al - Ni$.

Na fig. 1 podano ideowe zestawienie wyżej wymienionego układu magnetycznego, na fig. zaś 2, 3, 4, 5 i 6, uwidoczniono różne sposoby umieszczania stopu lutowniczego.

Na rysunku oznaczono cyfrą 1 — nabiegunki, cyfrą 2 — stop lutowniczy (np. kompozycję cynową), cyfrą 3 — magnes.

Sposób łączenia według wynalazku może być użyty w układach magnetycznych, stosowanych do najróżnorodniejszych celów, a więc np. w magnetycznych przyrządach elektroakustycznych, w przyrządach elektrycznych pomiarowych, w induktorach i tym podobnych.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób łączenia magnesu z pozostałą częścią obwodu magnetycznego, znamienny tym, że łączenie jest wykonywane przez lutowanie.

2. Sposób łączenia według zastrz. 1, znamienny tym, że łączenie odbywa się za pomocą stopu, którego temperatura topliwości jest niższa od temperatury, jaka mogłaby wpłynąć szkodliwie na własności magnetyczne magnesu, np. za pomocą kompozycji cynowej.

3. Sposób łączenia według zastrz. 1, 2, znamienny tym, że stop lutowniczy wprowadza się tylko na krawędziach powierzchni stykowych magnesu i łączonej z nim części.

4. Sposób łączenia według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że krawędzie magnesu są zeszlifowywane na całym obwodzie powierzchni stykowych lub jego części.

5. Sposób łączenia według zastrz. 1 — 4, znamienny tym, że krawędzie elementu, przylegającego do magnesu, są zeszlifowywane na całym obwodzie powierzchni stykowych lub jego części.

6. Sposób łączenia magnesu z pozostałą częścią obwodu magnetycznego według zastrz. 1, 2, w którym powierzchnie stykowe elementu przylegającego do magnesu są większe lub mniejsze od powierzchni magnesu, znamienny tym, że stop lutowniczy wprowadza się we wnękę, utworzoną przez ściany magnesu i elementu przylegającego.

Państwowe Zakłady
Tele- i Radjotechniczne
w Warszawie.

